

РОЗДІЛ 1

ДІВЧИНКА, ЯКА НАРОДИЛАСЯ БЕЗ НІГ

Господь бо не дивиться так, як чоловік:
чоловік дивиться на лице, Господь же дивиться на серце.

І Книга Самуїла 16:7

Я прийшла в цей світ без імені й була буквально «ніким». Мої біологічні батьки-румунки просто відмовилися від мене, залишивши в лікарні. Однак я не відчуваю ненависті. І хоча людям складно це зрозуміти, я не злюсь на своїх біологічних батьків. Я їм вдячна. Вдячна, бо саме завдяки їхньому вчинку я опинилася там, де мене люблять, разом із моїми батьками Брікерами, які мене підтримували й навчили, що моє життя — як і будь-яке інше — має мету.

Безперечно, початок мого життя був досить дивним. У крихітній лікарняній палаті в Салемі (штат Іллінойс) моя біологічна мати Камелія народила мене за допомогою кесаревого розтину. Я мала великі карі очі, густі темні волосся, брови й вії, а ще напрочуд смагляву шкіру. А ще я народилася із серцем з правого боку, а не з лівого (більшість медсестер добряче лякалися, коли намагалися послухати моє серцебиття за допомогою стетоскопа!). У мене був «колосальний»

зріст — аж тринадцять дюймів¹, — я була на цілий дюйм довша, ніж лінійка. За іронією долі, невдовзі після мого народження лікарню закрили. У моїй родині часто жартують, що мене так ніхто й не зміг перевершити, тому їм і довелося закритися.

Камелія навіть не поглянула на мене. Мій біологічний батько Дмитрій не дозволив їй це зробити навіть на мить. Один мій родич каже, що лікар, який приймав пологи (також румун) сказав йому, що я помру. Можливо, батько гадав, що це буде надто боляче. А може, намагався допомогти моїй матері позбутися болю, розпачу чи жалю. Можливо, його охопила паніка або ж він відчув, що не готовий дбати про дитину з особливими потребами ні емоційно, ні фінансово. Може, він думав, що робить мені послугу?

Я не знаю й не вдаватиму, що розумію, які думки проносилися в його голові в той момент. Усе, що мені відомо, — це те, що він кинув лише один погляд на крихітну дівчинку з двома відростками там, де мали бути ніжки, і вирішив, що їй буде краще з кимось іншим.

Отож ні, я не злюся, хай як божевільно це звучить. Я не звинувачую своїх біологічних батьків, не засуджую, не ображаюся. Це просто неможливо, адже вони зробили мені найцінніший подарунок — сім'ю, яка потребувала мене так само, як потребувала її я.

¹ 1 дюйм = 2,54 см. Зріст Джен за народження становив 33,02 см.

Батьки були чесними зі мною з моменту всиновлення. Вони не хотіли, щоб я почувалася скривдженою, покинутою або щоб ненавиділа своїх біологічних батьків. І просто сказали: «Дженніфер, ти мусиш зрозуміти: твої біологічні батьки приїхали з іншої країни, вони дивилися на речі інакше. Ти не була на їхньому місці й не можеш знати справжню причину того, чому вони від тебе відмовилися. Хоч як би там було, це не має значення. Усе сталося точно за планом Господа. Для нас ти стала відповіддю на наші молитви, справжнім дивом. Вони зробили нам подарунок — тебе».

Утім, на те, щоб знайти цей подарунок, моїм батькам знадобилося трохи часу. Спочатку соціальна працівниця відправила мене до прийомної сім'ї — я потрапила до доброї, люблячої пари. Я називала їх «нана» і «папа» (хоча я пробула там тільки три місяці, ми підтримували зв'язок іще кілька років, доки вони не відійшли в кращий світ). Вони ж назвали мене Голлі Енн¹. «Папа» працював на залізниці й завжди носив комбінезон — мене зручно вмощували в його нагруднику, мов дитинча кенгуру в материній кишені. Ми дивилися «Альфа» (серіал про маленьку дивакувату ляльку — «позаземну форму життя»² — це для тих,

¹ Holly Ann — буквально «Свята Анна».

² «ALF» (Alien Life Form) — американський комедійний серіал про прибульця з планети Мелмак (1986).

кого ще не було на світі наприкінці 1980-х), а ще я мала крихітну фігурку Альфа, яку завжди носила із собою. Ці люди дбали про те, щоб я почувалася захищеною й задоволеною, і багато місяців по тому, коли я вже жила з Брікерами, батьки привозили мене до цього будинку в гості. То перші люди, які мене полюбили, і їхні серця були справді великими. Вони приймали до себе дітей, яких було «складно розмістити» деінде, і протягом років бачили чимало сумних і нещасних малюків. Утім, я до таких не належала, незважаючи на свої очевидні «проблеми». З огляду на мою винятковість ви, мабуть, гадаєте, що відправити мене до тимчасового притулку було досить жорстоко. Але ж ні — мене хотіли в дочерити понад три сотні пар. Іноді я замислююся: я ж могла стати однією з трьохсот інших Джен! Це як математична формула ймовірності: якби Джен пішла з X та Y, якою вона була б? Те, як мене виховували, зробило з мене людину, якою я є сьогодні. І я вдячна, безмежно вдячна Богові за те, що Він мав саме такий план.

МОЛИТВА ПРО ДИВО

На момент мого народження мої батьки — майбутні батьки — Шерон і Джеральд Брікери жили в Гардінвіллі (штат Іллінойс) — крихітному містечку за тридев'ять земель, у східній частині штату. Вони вже мали

трьох синів: Грега, Браяна (його зазвичай називали Бубба) і Бреда, яким було чотирнадцять, дванадцять і десять років відповідно. Незважаючи на це, вони відчайдушно хотіли мати доньку. Моїй матері довелося зробити гістеректомію через кісти в яєчниках, тож вона знала, що більше ніколи не зможе мати дітей. А тому почала просити Бога про диво. Вона берегла свою віру й була їй відданою: *«У цьому світі має бути маленька дівчинка, яка потребує родини»*. Терпіння цієї жінки було безмежним.

Одного дня їй зателефонувала подруга, яка теж займалася процедурою всиновлення, і сказала, що дізналася про мене. Тієї миті мама зрозуміла, що то відповідь на її молитви.

Вона розповіла про все батькові, і його охопило таке саме радісне хвилювання. А тоді вони обговорили це із синами. Спочатку запитали в Грега, найстаршого: «Як би ти почувався, привівши додому свою дівчину й познайомивши її із сестрою, в якій немає ніг?» Грег навіть не думав, а одразу сказав: «Якщо моя дівчина не зможе її прийняти, я просто не зустрічатимусь із нею». Вони пропрацювали кожен окремий сценарій із моїми братами, щоб переконатися, що все гаразд. А коли вся сім'я була «за», почали втілювати план у життя.

Мама потім розповіла, що була на сто відсотків чесною. Вона повідомила соціальному працівникові

всі причини, через які родина більше не потребувала дітей, і водночас причини, через які вона глибоко в серці *так* хотіла мати мене. Минуло два з половиною місяці, перш ніж вони нарешті змогли зі мною зустрітися. Протягом очікування Брікери не бачили жодної моєї фотографії — таким було правило. Агенція з усиновлення й соціальні працівники хотіли побачити, як потенційні батьки реагуватимуть на мене під час зустрічі, як впораються зі зміною підгузків і годуванням.

Мама каже, що напередодні нашої зустрічі вона страшенно нервувалася — крутилася в ліжку, гадаючи, якою буде моя реакція. Усі ці хвилювання розтанули, щойно вони увійшли до будинку моїх тимчасових прийомних батьків. Мое обличчя осяяла величезна усмішка. Мама каже, що тієї миті зрозуміла: саме так і мало бути. Вона почувалася так, немовби знайшла часточку своєї душі, якої їй бракувало, а усмішка на моєму обличчі, здавалося, промовляла: «Нарешті ви тут!» Зв'язок між нами з'явився миттєво, і мої батьки інстинктивно навчилися дбати про мене. Тоді як мої прийомні батьки — «нана» й «папа» — доклали чимало зусиль, щоб поміняти мені підгузок (я була досить-таки слизькою штучкою), мама поведилася, як профі.

— Це так легко! — вигукнула вона. — Маленькі ніжки не стають на заваді.

З того самого дня я стала Дженніфер Брікер. Братам дозволили дати мені ім'я, однак не все було так просто: вони мали дійти згоди щодо цього. Хлопці сперечалися годинами, аж поки один із них не сказав «Дженніфер», а інші кивнули у відповідь. Мама розповідає, що в мене був певний період адаптації, доки я пізнавала нову родину. Протягом двох тижнів я навідріз відмовлялася усміхатися. А тоді одного дня хтось із моїх братів чхнув, і я просто-таки залилася реготом. Йому довелося «чхати» знову й знову, щоб вони змогли сфотографувати мене з усмішкою на обличчі! Ось так і було — відтоді я перетворилася на радісну дитину. Кожен із моїх братів проводив зі мною час по-своєму. Греґ вмощував мене до себе на груди, коли робив домашнє завдання, Бубба садовив у нагрудник комбінезона й носив із собою, а Бред зазвичай годував мене з пляшечки. Хлопці щиро раділи, що в них з'явилася маленька сестричка: я була мов та новенька блискуча іграшка!

Соціальні працівники призначили моїм батькам зустріч у клініці «Cardinal» у Сент-Луїсі (штат Міссурі): я мала пройти повне медичне обстеження. Прогноз пригнічував: лікарі хотіли виготовити для мене опору — «відро», щоб я могла сидіти. Вони вважали, що я ніколи не зможу самостійно сидіти, повзати чи пересуватися від одного місця до іншого, якщо мене не носитимуть на руках. Мама сиділа в кабінеті лікаря

й невтішно ридала. Однак тато не бажав погоджуватися з таким прогнозом.

— Ні, — наполегливо заперечував він, — це не для неї. Для нас це неприйнятно.

Тож вони знову повели мене до лікарів — цього разу до однієї з дитячих лікарень мережі «Shriners Hospitals» у Сент-Луїсі.

— Я хочу знати, чи зможе вона сидіти, — сказав батько. — Як виглядатиме її майбутнє?

Цього разу новини були добрими. Лікар усміхнувся й сказав:

— Містере й місіс Брікер, ця дівчинка робитиме такі речі, що вам зараз годі й уявити!

Але ж ні — вони якраз *могли* уявити. І відтоді ми всі дотримувалися принципу «*До справи!*». Ніщо не могло стати мені на заваді. Мої батьки ніколи не натягували повід надто сильно й водночас не дозволяли мені летіти за вітром, не зважаючи на жодні правила. Вони виховували мене так само, як і моїх братів. Те, що в мене не було ніг, зовсім не означало, що мені надавали привілеї чи особливе ставлення. Я мала вирости нормальною маленькою дівчинкою — батьки навіть не розглядали інших варіантів. Вони не няньчилися зі мною й не сюсюкали. Я любила говорити — і дуже голосно, особливо якщо дуже чогось хотіла, — з першої миті, коли відкрила свого ротика. Почалося з того, що я намагалася підвестися в ліжечку. «Мамо, тримайся!» —